

ת"פ 14778/04 - מדינת ישראל נגד ג'אלב אבו צוי (עצייר) - הובא

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"פ 16-04-14778 מדינת ישראל נ' אבו צוי(עצייר)

בפני כבוד השופטת דינה מרשק מרים

בעניין: מדינת ישראל - באמצעות פמ"מ וע"י עו"ד
שלומי זין

המאשימה

נגד

ג'אלב אבו צוי (עצייר) - הובא וע"י עו"ד

תיאלוני

הנאשם

הכרעת דין

כתב-האישום

1. כנגד הנאשם הוגש כתב-אישום המיחס לו ביצוע עבירות של סיכון חי אדם בנティיב תחבורת לפי סעיף 332(2) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 [להלן: "חוק העונשין"], חבלה חמורה לפי סעיף 333 לחוק העונשין ונוהגה ללא רשות נהיגה לפי סעיף 10(א) לפקודת התעבורה [נוסח חדש, תשכ"א - 1961 [להלן: "פקודת התעבורה"].

2. עניינו של כתב-האישום במרדף משטרתי שהתרחש ביום שבת, ה - 26.3.16, בכביש 4 ובגבעת שמואל, אחרי רכב בו נוהג הנאשם, שמעולם לא החזיק ברשות נהיגה ישראלי, ואשר הסתיים בחבלות חמורות לשני אזרחים ולשוטר.

ביום 26.3.18, בסמוך לשעה 10:00, הציבו השוטרים קובי בוחבוט [להלן: "השוטר קובי"] ואלעד אבידן [להלן: "השוטר אלעד"] מחסום משטרתי בגבעת שמואל, בכביש 471 בסמוך לירידה לכביש 4 לכיוון דרום, לצורך בדיקת שגרתי של נהגים ואיתור דרישוי חקירה.

באותה עת נוהג הנאשם בגבעת שמואל ברכב מסוג גולף, מ.ר. 18-566-80, המציג בבעלותו [להלן: "הגולף"]. הנאשם הבחן במחסום, עצר את הגולף על אי תנועה מספר מאות מטרים מהמחסום, והחל בניסעה אחורנית על-מנת להימלט מפני השוטרים.

עמוד 1

כשהבחינו השוטרים קובי ואלעד בנאשם ובהתנהלותו, הדליקו אורות מהבהבים, הפעילו את הסירנה בניידת, והחלו דולקים בעקבות הנאשם תוך שהוא חוצה מספר פעמים ברמזור אדום במהלך המרדף ברחובות בגבעת שמואל. הנאשם ביצע פנית פרסה והמשיך בנסיעתו פרועה ברחוב בעיר וכמעט פגע בשני הולכי רgel על מעבר חצייה. תוך כדי המרדף, השוטרים כרזו לנאשם מספר פעמים שיעצור את רכבו, אך הנאשם המשיך בהימלטותו.

השוטרים המשיכו בנסיעתו מהירה אחר הנאשם, כשבשלב מסוים פנה לכיביש 4 ונרג בכוון צפון, פנה שמאלה בצומת גהה לרחוב ז'בוטינסקי בבני ברק, תוך סיכון העורבים והשבים, ולאחר מכן מסר מאות מטרים פנה פנית פרסה ברמזור אדום. השוטרים ניגשו קלות את הגולף באמצעות הנידת, פעםיים, במטרה לעצרו, אך הנאשם המשיך בנסיעתו הפרועה והמהירה.

הנאשם הגיע שוב לכיביש 4 לנטייב הנסעה לכיוון דרום, אך נסע בו בנגדו לכיוון התנועה תוך שאילץ נהגים לסתות עם רכבים, ובעוד השוטרים דולקים בעקבותיו. אותה העת נרג בonym פינברג [להלן: "בonym"] ברכבו מסוג שברולט בנטייב הנסעה לכיוון דרום, ולצדיו אשתו, מרינה פינברג [להלן: "מרינה"]. במהלך המרדף של השוטרים אחרי הנאשם, סמוך לאזור אם המושבות, התגנשו הנידת והשברולט חיזית בחזית [להלן: "התאונה"].

לאחר התאונה, המשיך הנאשם בנסעה מרחק נסעה קצר, עשה פנית פרסה והחל לנסוע בכיביש 4 מכיוון צפון לדרום, כשהוא חולף על פני מקום התאונה והבחן בה ותוצאתה.

כתוצאה מההתאונה, מרינה נפצעה קשה מאד, סבלה משברים פתוחים בגפיים התוחנות ובירד שמאלי, דימום עם שבר בגולגולת, התנקbioות במעי, והיתה מונשתת ומורדמת נכון למועד הגשת כתוב האישום, כשבמהלך אשפוזה עברה מספר ניתוחים לאיחוי השברים ולכריית חלקים מהמעי וצפואה לעבר ניתוחים נוספים.

השוטר אלעד נפגע באורח קשה כתוצאה מההתאונה, בכך שנגרמו לו שברים בחוליות הצואר, שבר באף, שברים בסיס הגולגולת, דימום פנימי, הפרשת חומרים מהאזורים ופגיעה בעור ניתוחים של הפנים.

בonym נפגע כתוצאה מההתאונה, בכך שנגרם לו חתק גדול בברך, שברים בצלעות, שבר בשורש כף היד והמטומות בכל חלקי גופו.

השוטר קובי גם הוא נפגע כתוצאה מההתאונה והובהן לבית-החולים לקבלת טיפול רפואי.

בנוסף, נגמרו נזקים קשים לנידת המשטרה ולרכב השברולט, המפורטים בסעיף 21 לכתב-האישום.

זירת המחלוקת

3. בمعנה מפורט שנמסר בשם הנאשם על-ידי סניגורו דאז, עו"ד קניג, כפר הנאשם בכך שהוא האדם

אשר נהג בגולף, וטען כי אף לשיטת המאשימה עברו 35 עד 40 דקות הנאשם נצפה בצילומות אבטחה בעיר העתיקה בירושלים. באשר לתאונת עצמה טען, כי השוטרים הם שגרמו באופן ישיר לתאונת הדרכים בנסיעתם הפרואה והבלתי-מידתית, ומבליו שקיבלו אישור מהדרג המוסמך וטור הפה בטוח של פקודות נהלי המשטרה.

4. אין מחלוקת, שהנאשם אכן רכש את הגולף מחברו, רמדאן ابو הדואן (ע.ת. 14 - להלן: "רמדאן"; ראו ת/5 והצהרת הסניגור בעמ' 28 לפרוטוקול). המחלוקת נוגעת לשאלת זהותו של נהג הגולף בשעת המרדף.

5. הتبיעה מבססת את אשמתו של הנאשם על ראיות ישירות ונסיבותיות, הכוללות הוודיה שמסר לאזני של חברו רמדאן בסמוך לאירוע, איكونים ופלטי תקשורת, מקום מגורי של הנאשם בגבעת שמואל (במשך השבוע), הימצאות דו"חות חניה של הגולף במקום, וכן גרסה מתפתחת ושקרים בותיים של הנאשם - לרבות אליבי לשעת התאונת שהופר.

गרסת הנאשם באופן כללי היא, כי הפקיד את הרכב בידיהם של שניים, שאינם מוכרים לו, ביום האירוע בשעה 03:09, באזור ירושלים מתחת לבתו שם חנה הרכב, וזאת על-מנת לאפשר להם בדיקת הרכב לצורך רכישתו. כל השתלשות העניינים שהתרחשה עם הרכב לאחר מכן, لكن, אינה ידועה לו. עוד טענה ההגנה, בהרבה, למספר מחדלי חקירה ולכך שהחקירה נוהלה באופן מגמתו.

6. אומר כבר, כי חרף קיומם של מחדלי חקירה לא מעטים, שוכנעת כי הנאשם הוא שנаг בגולף, כתענטה הتبיעה, ועל כן יש להרשעו בכל העבירות המיוחסות לו.

ראיות הتبיעה

המרדף

7. השוטר אלעד (ע.ת. 4) העיד בבית-המשפט באשר לרקע להצבת המchosום ביום האירוע ולענין המרדף עצמו (בישיבת יום 22.1.17, עמ' 86 - 93).

השוטר אלעד התגיס למשטרה בשנת 2013 ושימש כס"ר. באותו בוקר עבר תדריך, על רקע המתיחות ששררה באותה תקופה בשל פגעי פח"ע של יהודים ברעננה ובפתח-תקווה, כשהmachosom שהוקם בסביבות השעה 10:00 היה "machosom Fach"u" (לענין מקום המchosום - ראו מפה ת/35, עליה העד סימן את מקום הנידת).

העד תיאר, כי באותו בוקר של שבת, התנועה הייתה איטית סביב המchosום. העד ושוטר השח"מ קוּבִי הבחינו בגולף מסתובב וחוזר לכיוון גבעת שמואל נגד התנועה, עליו על הנידת כשוטר השח"מ נהג,

והעד הוא שלקח את הפיקוד על המקהלה. השניים נכנסו לגבעת שמואל, איבדו קשר עין עם הגולף, עד שהוא הגיע מבין הבניינים. התפתח מרדף, והם מסרו את מספר הגולף בקשר. כשהעד הבין שהבעל הרכב מזרח ירושלים, תוך שהגולף המשיך ב"בריחה מסיבית" בשטח, העד סבר שמדובר באירוע פח"ע.

לאור הנסיעון שלו ממראדים קודמים, ומאחר גבעת שמואל הוא ישב דתי והוא אנשים רבים ברחובות, העד הפעיל סיRNAה חזקה, הם צפרו מספר פעומים, וכרכזו בעברית ובערבית לרכב לעצור. הגולף התחליל לעבור ברמזורים אדומים ולהערכת העד, סיקן את העוברים והשברים. העד תיאר, כי בשלב זה, אכן שקל אם יש מקום להמשיך במרדף, גם נוכח היותו נידית יחידה. עם זאת, בשל מספר הרכב והוא בעל הרכב מזרח ירושלים, התקופה, הסיכון לאזרחים והנהיגה הפרועה של הנהג, הערכתו התחזקה שהמדובר באירוע פח"ע, ועל כן לקח את הפיקוד, וחרב לחץ הרב גם פיקח על אופן נהיגתו של שוטר השח"מ (עמ' 90 לפרטוקול).

העד תיאר את מסלול נסיעתו של הגולף, כמתואר בכתב-האישום והdagish, כי הרכב חלף על פני רמזורים אדומים ללא היסוס ולא האט לפני צמתיהם. בשלב מסוים חלף הגולף על-פני בית-כנסת, וכמעט פגע באנשים שהיו על מעבר חצייה. נקודת ציון נוספת שהעלה העד הייתה ברחוב גוש עציון, כאשר אישת עמדה עם עגלת על מעבר החצייה, והרכב כמעט פגע בה. העד המשיך ותיאר את הנהיגה המסוכנת בכביש 4, כשהגולף זזג בין 4 נתיבים וגרם לכך שרכבים בלמו. בשלב מסוים, עם הפניה שמאלה לבני ברק (כמפורט בסעיף 8 לכתב-האישום), כשהעד הבין שכוכונת הגולף לבצע פנית פרסה, ביקש משוטר השח"מ לנגן את הרכב כדי למנוע סיכון למשתמשים בדרכו. הדבר לא מנע מרכיב הגולף, אשר המשיך בנסיעה, לבצע פנית פרסה, הוא הגיע חזרה לצומת גהה, שם נפגה הגולף הייסס ברמזור יירוק, המתינו עד שייחלף הרמזור לאדום, והשתחל בין המכוניות בכוון הנגד. בנקודה זו ובנקודות נוספות בஹר המשיך, שקל העד לעשות שימוש בנשך, נוכח הסיכון הגבוה לאזרחים. בהמשך, במחלף גהה נסעו אחוריו לכיוון צפון ובניגוד לכיוון התנועה, ככל דברי העד רכב הגולף **"לא ראה בעיניהם"** (עמ' 91, שורה 30). העד דיווח בקשר שהם נסעו במהירות של 150 קמ"ש, על-מנת שגורמי הפיקוד יהיו מודעים לגבי הסיכון במרדף (עמ' 92 לפרטוקול, שורות 1 - 5). **בנקודה זו, נגרמה התאונת החזיתית עם רכבם של בני הזוג פינברג** (ראו גם לוח צלומים - ת/30).

העד תיאר, כי במהלך כל המרדף שקל לחדר ממנה, **"אבל אתה לא רוצה לשמעו שהיה פגוע ברעננה והרכב הזה ברוח מהמחטום, זה יסורי מצפון. גם היום אחרי שנפצעתי הייתי עושה אותו דבר"** (עמ' 91 לפרטוקול, שורות 11 - 12).

העד תיאר את פציעותיו הקשות כתוצאה מההתאונת, כמתואר בכתב-האישום, את העובדה ששבועת מתן העדות הוא מצוי עדין בשיקום, סובל מפוסט-טריאומה, עם פלטיניות בצוואר, מכשייה שמיעה בשל פגעה עצבית בשתי האוזניים ופגיעה קוגנטיבית (וסףota מסמכים רפואיים - ת/37, הוגש בהסכם).

8. **בחקירה נגדית לא נשאל העד ولو שאלה אחת הקשורה לאופן ניהול המרדף, לרבות לא לישום נוהל מרדפים - אלא אף ורק אם מכיר הוא את הנאשם, אשר טוען שלא הוא נהג ברכב (עמ' 93 שורות 5 - 8).**

.9. העד התגאה בעצם השירות במשטרת והתייחס אליה כאל שליחות, כשחזר לעבוד חurf העובדה שניתנה לו חופש מחלוקת של מעלה משנה. התרשם מבחן אמץ, רציני ומסור, אשר נהג באופן אחראי במהלך האירוע, והפעיל שיקול-דעת לכל אורכו על רקע התקופה הבטחונית המתווחה והחשד כי הוא מצוי בעיצומו של אירוע בעל אופי פח"ע.

.10. על-פי דוח אירוע משטרתי (ת/6), התקבל דיווח על התאונה בשעה **10:19**.

תמלול מערכת הקשר מאירוע המרדף (ת/18א') תומך בהשתלשות האירועים שתוארה על-ידי השוטר אלעד והמפורט בכתב-האישום. הדברים לבניטים במיוחד לאותו מקטע של המרדף טרם התאונה החזיתית, כאשר הרכב הגולף נסע על כביש 4 בכיוון התנועה, והשוטר אלעד ביקש סיוע מהחשש שתתרחש תאונה (שורות 67 - 76).

.11. מבחינת רצף האירועים, "יאמר כבר, כי מהראיות עולה שהנאשם התקשר לחברו, רמדאן, בשעה **11:09** (עמ' שני בת/10, מחקר תקשורת טלפון הניד של הנאשם; ת/14 - צילום מסך מהנייד של רמדאן; עדותו של רמדאן - עמ' 22, שורות 11 - 12).

עדותו של רופא השיניים, ד"ר היימן עליי (ע.ת. 16)

.12. ד"ר עליי הוא רופא שניים שטיפל בנאשם בתקופה הרלבנטית. המרפא שלו נמצא בתחום העיר העתיקה, בסמוך לכינסה ליד שער שכם.

על-פי עדותו של ד"ר עליי (עמ' 13 - 15 לפרטוקול, וכן הודיעתו שהוגשו בהסכמה - ת/1, ת/3) הגיע אליו הנאשם בבוקר יום שבת, והנאשם ביקש טיפול בו, חurf העובדה שהוא לו תור באותו היום בשעה 00:16 (כך גם על-פי יומן המרפא - ת/2). העד אישר בחקירה נגדית, כי התנהגותו של הנאשם הייתה רגילה באותו היום, והוא לא הבחן בשום דבר חריג.

.13. ד"ר עליי ומצירתו לא זכרו את השעה המדוייקת שהנאשם הגיע למרפאה. לאחר שבוצעו מספר פעולות חקירה, לד"ר עליי הוזג סרטון מצלמת אבטחה מבית עסק הסמור למרפאתו (ת/25, הכולל 3 סרטונים) ובו זיהה את הנאשם בוודאות (במצלמות 3 ו- 7), כשהצביע על דמות של גבר, לבוש מעיל וחובש כובע מצחיה בナンמרטו 50:53:50. ד"ר עליי אישר בעדותו במשטרת (ת/3) ובבית-המשפט (עמ' 14 שורה 8), כי קיים פער של 4 שעות ו- 40 דקות בין השעה הנΚובה במצלמת האבטחה לעומת הזמן האמתי (כפי שעלה מפעולות החקירה שבוצעו על-ידי החוקר יair עמיר, ע.ת. 7 - להלן: "החוקר עמיר", אשר הוריד את סרטון האבטחה, צילם סרטון מהנייד של ד"ר עליי - ת/26, וערך מזכיר באשר לפער הזמן האמור - ת/27). לעומת זאת, אם כן, כי הנאשם נראה בסמוך לכינסה של המרפא בסביבות 11:15 (ראו גם ת/11 - איכון שיחות ניד של הנאשם, על-פיו הוא נקלט בירושלים לאחר התאונה בסמוך לאתר ישיבת הכותל ב - 11:23).

.14. מזכירתו של רופא השיניים, הגב' נסריין זג'יל (ע.ת. 18), גם היא זיהתה את הנאשם בדמותו של אותו גבר ואישרה, لكن, כי אכן הנאשם הגיע באותו שבט בשעה 11:15 למרפאה (ראו הودעתה מיום 28.3.16 - ת/4, שהוגשה בהסכם קרואה לתוכנה).

עדות חברו של הנאשם, רמדאן

.15. רמדאן הוא חברו של הנאשם, בעל חנות מזכרות בעיר העתיקה, אשר מתגורר באותו שער האשפות. אין מחלוקת, שרמדאן הוא שמכר לנאים את רכב הגולף, והבעלות עברה על שם הגב' פאטמה פיראוי (ע.ת. 17; רואו ת/5), שהיא, לפי הגדרת הנאשם, "ארוסתו".

.16. כאמור לעיל, באותו שבט, התקשר אליו הנאשם בשעה 09:11, ועל-פי עדותו של רמדאן בבית-המשפט, הנאשם ביקש להיפגש עימו. החנות הייתה סגורה, ורמדאן מסר לו שיתארגן, ובעדותו העירין שהגיע לחנות כעבור 20 דקות (עמ' 20, שורות 19 - 20), אם כי בחקירה חוזרת ובמהלך העימות שנערך ביןו לבין הנאשם כי חלפו 30 - 40 דקות (עמ' 23, שורות 3 - 4).

.17. רמדאן העיד (לאחר רענון זכרון), כי הכין קפה והשניים שטו, ולפתע **ה הנאשם אמר לו שהיה בתל-אביב, נסע וראה מחסום של המשטרה, עשה פרסה וברוח** (עמ' 18, שורות 11 - 15; עמ' 19, שורות 4 - 5). רמדאן ייעץ לו ללבת למשטרה ולהסביר מה קרה. לשאלת התובע הבהיר, כי הוא חשב שהנאים היה לחוץ, וכן כי לפניו מיטב זכרונו מסר במשטרה שנאים נראה מזע (שם, שורות 18 - 19). בחקירה חוזרת חזר ואישר כי הנאשם אמר לו **שברח מחסום** (עמ' 24, שורה 22).

.18. בחקירה נגדית רמדאן אישר כי אלו הם הדברים שהבין מהנאים, אם כי לא היה מרוכז בכל מילה שלו (עמ' 19, שורות 14 - 15). אישר בנוסף, כי בטרם נחקר במשטרה הוא חשש, שכן הגיעו לבתו שוטרים רבים (עמ' 20 שורות 8 - 12).

.19. ביום 5.4.16, נערך **עימות** בין הנאשם לבין רמדאן, במהלך חקירתו של הנאשם (תמליל - ת/16, עמ' 51 - 60). רמדאן אישר במהלך העימות, כי **פגש עם הנאשם כ - 30 - 40 דקות לאחר שה הנאשם התקשר אליו** (עמ' 54, שורות 21 - 23). במהלך העימות, חרב הפרעות חוזרת של הנאשם, מסר רמדאן, כי במהלך הפגישה ביניהם, אמר לו הנאשם כי בדיקת הגיע מתל-אביב, היה מחסום, והוא ברוח רמדאן, כי במהלך הפגישה ביניהם, אמר לו הנאשם כי בדיקת הגיע מתל-אביב, היה מחסום, והוא ברוח כשרה את המחסום (עמ' 58, שורות 21 - 39), כי רדף אחריו שוטרים (עמ' 59, שורות 20 - 23), והנאים התקשר אליו כשהיה בדרך לירושלים (שם, שורות 25 - 26). לשאלות החוקר הבהיר רמדאן, שהנאים לא מסר לו שעשה תאונה, אלא שפשות המשטרה רדפה אחריו (עמ' 62, שורות 1 - 2). ציון עוד, כי במהלך העימות הטיח הנאשם את גרטסו האליבי שלו, לפיה שני אחרים היו מעוניינים לקנות את רכבו והוא כלל לא היה בתל-אביב, אך רמדאן הדגיש כי לא כר הבין מדברי הנאשם בשעת שיחתם (עמ' 63, שורות 3 - 26).

עסquin, אם כן, בהודאתו נאשם אשר נמסרה לאוזני חברו, שאיננו איש מרות, בסמוך ממד לאירוע. 20
אזכור, כי הودאתו נאשם יכול שתימסר גם בפניי מי שאיננו איש מרות, לרבות חבר של הנאשם. אני ערה
לכך שהדין מחמיר יותר עם היהודיה שלא בפניי איש מרות, אך שלבבי קובלות היהודיה וمشקלת - על בית-
המשפט להקפיד ולבחון היטב ובזהירות יתרה אם היהודיה אכן נמסרה ואם התוכן המוצג בפניי משקף
נאמנה את שנאמר (ראו בספרו של השופט קדמי, על הראות, חלק ראשון (מהדורות 2009), בעמ' 15).

21. מן הכלל אל הפרט: רמדאן הותיר רושם של עד אמין, וניכר שהרגיש שלא בnoch בשעת מסירת העדות
כנגד חברו הנאשם. מעודתו עולה, כי בסביבות 11:30 - 11:40 נפגש עם הנאשם, אשר למשעה מסר
לאוזני היהודיה, ממנו עולה כי הוא שנהג ברכב הגולף, ולאחר שברח מהמחסום, התנהל אחורי מרדף
באותה שבת בבוקר. נכון לשעה הפגישה, לא היה כל גורם אשר מסר לנאשם את האינפורמציה לפיה
רכבו נמלט מהמחסום משטרה סמוך לתל-אביב, ועל כן, כל תוכן השיחה היא בעלט אופי של "מידע
monic" אשר רק הנאשם, כמו שהוא מעורב עצמו באירוע, יכול היה לדעת עלייו ולמסור אותו לחברו
רדואן.

מכלול העדויות עולה, כי חרב העובדה שככל הנראה לא היה מרכז במהלך כל השיחה, הרי שרמדאן
עמד על כך כי אלו עיקרי המידע שמסר לו הנאשם, ושלל כל גרסה אחרת שהנאשם או בא-כוחו הטיחו
בפניו. תיאור מצבו הפיסי של הנאשם, כמו שהוא לחוץ ומציג, תומך בכך שבמעמד המתואר התוודה
הנאשם על מעורבותו באירוע נושא כתב-האישום.

עדותו של השוטר ראוף עליאן (ע.ת. 31)

22. השוטר עליאן משרת 8 שנים במשטרת, הגיע בשבת בבוקר לבית "ארוסטו" של הנאשם, הגב' פאטמה
פיראוי, על שמה רשום רכב הגולף. יצוין, כי בין הנאשם לבין הגב' פיראוי קיים קשר רומנטי כ - 10
שנתיים. הנאשם התקשר אל חברתו בבוקר יומם שבת בשעה 11:34 (פרוטוקול עמ' 30, שורות 1 - 3).

23. על-פי מזכיר שערך באותו היום (ת/42) באותו ביתה של הגב' פיראוי, היא התקשרה לנאשם, השוטר
לקח את הטלפון ממנה ושאל את הנאשם היכן מצוי רכבו. בבית-המשפט הבהיר, כי התקשר לנאשם
מהטלפון הנייד שלו בסביבות השעה 11:42, ובפעם השנייה בשעה 11:43 (פרוטוקול עמ' 115 שורות
28 - 29; ת/11 - פלט התקשרויות לנאשם). השוטר העיד, כי ביקש מהנאשם להגיע לתחנה בקשר
לרכבו (לאחר ששוחח עם "ארוסטו" של הנאשם על שמה רשום הרכב), ולא מסר לו כל פרט נוסף
(עמ' 116, שורות 1 - 5). מהמזכיר ומהעדות עולה, כי הנאשם מסר שרכבו במוסף, לאחר מכן מסר
שרכבו נמצא בידיו של אדם בשם מוחמד ابو-אלחוא, וכי הוא עצמו נמצא אצל רופא שניים. הנאשם
מסר לשוטר, כי הגיע תוך חצי שעה לתחנה, אך יאמר כבר, כי רק בשעות אחר-הצהרים הגיע לתחנה,
כפי שיפורט להלן. על-פי המזכיר, השוטר ניסה לתקשר לנאשם שוב, אך הוא לא ענה יותר בנייד.

ההתיעבות במשטרת - עדותו של שניר בן הרוש, ע.ת. 32

עמוד 7

.24. העד שימש בעת האירוע מפקד צוות ביס"מ דן, ובעקבות המרדף והתאונה, אשר התרחשו באזור תחנת מסובים, קיבל הودעה בסביבות שעות הצהרים, בעקבותיה הוקפץ עם צוותו כדי לבצע מעצר, ולצורך כך הגיע דוד לKİשלה (פרוטוקול עמ' 136, שורות 24 - 25). לפי זכרונו של העד, נעשו נסיבות לאטר את הנאשם.

.25. קיימ חוסר בהירות באשר לשעת המעצר של הנאשם, לאור תקלות במילוי הדוחות המשטרתיים. על פי דוח המעצר שמילא העד (ת/48), הנאשם נעצר ביום 26.3.16 בשעה 19:02. עם זאת, במהלך העדות מסר העד, כי השעה המתועדת היא השעה בה חזין את הנזונים למערכת המשטרית, וכי לפិישוב שלו, הנאשם "הסגיר את עצמו" בסביבות השעה 16:30 (עמ' 136, שורות 31-26). ליקוי נוסף שנמצא בדוח הוא, שהעד לא תיעד את תגבורתו של הנאשם עם מעצרו.

.26. שוטר נוסף שהיה בצוות, דניאל רפאל (ע.ת. 11), ערך דוח פעולה בקשר לתפיסת הטלפון והמשקפיים שהיו על הנאשם עם מעצרו (ת/38). הדוח הודיע לאחר השעה 00:00, ואולם מתועד בוائلו סיים את החיפוש ביום 26.3.16 בשעה 10:18. בעודו בבית-המשפט הבהיר העד, כי מדובר בתביעות - שכן הוצאות הוקפץ לירושלים לאחר התאונה, בעקבות מידע, והם התבקשו לבצע את המעצר (עמ' 107, שורות 21 - 25).

.27. מדובר בטעויות חוזרות במילוי מסמכים מרכזיים לשעת המעצר של הנאשם, מהם לא התעלמתי, וראוי לחזור ולהבהיר לאנשי המשטרה בכל התפקידים להקפיד ולמלא דוחות תוך שימת לב לכל הפרטים ובדיקה המירבי, גם כאשר מזינים פרטיהם ממכלול המchosב הדורשים תיקון ידני.

בכל מקרה, חרב ליקויים אלו, ניתן לקבוע כי הנאשם נעצר בשעות אחר-הצהרים, בסביבות השעה 00:16, ובכל מקרה מספר שעות לאחר שה הנאשם שוחרר עם השוטר עליו.

.28. בהקשר של מעשי הנאשם ביום שבת, ה - 26.3.16, עלתה טענה של ההגנה לפיה אין איכונים של הנאשם בשעת האירוע. "יאמר כבר לעניין זה, כי מסיכון ההגנה עולה, שלמעשה מנחאה הטענה בדבר העדר קובלות של האיכונים ופלטי התקשרות שהוגשו. אזכור, כי העובדה שלא נמצאה ראייה בדמות אicon אינה יכולה לעמוד לזכותו של הנאשם, שכן לא ניתן להסיק מסקנה כלשהי מהעדר ראייה. ההלכה היא, כי לבדיקה פורניזית משקל רק מקום שנמצא מצא חייב (ראו לעניין זה: ע"פ 6468/13 **ח' צרפתי נ' מדינת ישראל** [3.5.15]; ע"פ 2957/2012 **אלטרש נ' מדינת ישראל** [30.5.2012]; ע"פ 5724/95 **אבו-דחל נ' מדינת ישראל** [12.5.1996]).

הראות למעשי הנאשם ביום שישי - 25.3.16

.29. האיכונים מוכיחים את התשתית הראייתית ורלבנטית בעיקר באשר ליבור מעשי של הנאשם ביום שישי, ה - 25.3.16, עליהם נחקר ארכוכת, כשלפענת התביעה, ניתן ללמידה מהראיות שאכן הנאשם היה

בגבעת שמואל עוד לאחר חצות בלילה שבין שישי לשבעת.

.30. באotta תקופה, הנאשם עבד עם אלכס ברנשטיין (ע.ת. 20 - להלן: "אלכס") בשיפוצים, ולפי עדותו של אלכס (פרוטוקול עמ' 25 - 26) הנאשם התגורר אצלו ברחוב העובדה 9 בגבעת שמואל, שכדרכו כלל היה נושא לביתו לירושלים בסופי שבוע.

.31. באותו יום שישי, אלכס שלח את אילן ארוסי (ע.ת. 21) לתת לנאשם 100 ₪. על-פי עדותו של ארוסי (פרוטוקול עמ' 26 - 27), הואפגש בנאשם ביום שישי, 25.3.16, בסביבות השעה 19:00 - 19:30 ברחוב העובדה 9 בגבעת שמואל (והזהר כי אין על כך מחלוקת מצד ההגנה בעמ' 27).

.32. ביום שישי בשעה 20:03 שוחח הנאשם עם הגב' פיראוי בעודו בגבעת שמואל (ת/10; עדות הגב' פיראוי בדבר מס' 29, שורות 17 - 18).

.33. על-פי ת/11, הנאשם אוכן באיזור גבעת-שמואל עוד לאחר חצות שביליה שבין שישי לשבעת, כשהואICON הבהיר העוקב הוא בשבת, ה - 26.3.16, לאחר התאוננה, בשעה 11:23 בירושלים.

.34. "ארוסתו" של הנאשם, הגב' פיראוי, העידה, כי היא לא ראתה את הנאשם - לא ביום שישי ולא ביום שבת בסופשבוע הרלבנטי (עמ' 29, שורות 8 - 9). עם זאת, בחקירה נגדית אישרה לסניגור, כי הנאשם הגיע להוריה ביום שישי, ה - 25.3.16, בסביבות השעה 16:00 (עמ' 30, שורות 27 - 28).

גרסאות הנאשם ופעולות חקירה נוספות שבוצעו

.35. הנאשם נחקר לראשונה ביום 26.3.16 בשעה 22:39 (ת/7) על-ידי החקיר יששכר קירי (ע.ת. 1 - להלן: "החקיר קירי"). בחקירה זו, מוסר הנאשם כי רמדאן חייב לו עדין 6000 ₪ (עובדת שהוכחה על-ידי רמדאן בעימות), בתחליה מסר לו כי ברשותו שני מספרי פלאפון, ורק לאחר שהחקיר הטיח בו מספר נוסף כי ברשותו שלושה מספרי פלאפון.

הנאשם הכחיש שבבוקר האירע היה בגבעת שמואל וסיפר, כי היה בבתו בשיח-ג'ראח, התעורר בשעה 08:30 ויצא לכיוון רופא השיניים שלו. רכב הגולף היה ברחוב שלו עם שלט למכירה, הגיעו שני בחורים שהתעניינו ברכישת הרכב, ואחד הבחורים - ששמו ابو אל-הווא, לקח את הרכב לבדוקה בשעה 08:45. הנאשם עצמו, כך סיפר, הלך למוסך ולמכוначי שאינו יודע את מקום הימצאו או שמו, בשעה 09:15 - 09:00.

בשעה 10:15, לאחר שהתקשר ל"ארוסתו" הלך לרופא השיניים, היו במקום אנשים רבים וכן

הסתובב בשוק בעיר העתיקה, ובשעה 11:15 חזר לרופא השיניים.

לאחר מכן, אח של "ארוסתו", בשיר, התקשר אליו ושאל אם עשה ברכב תאונה, ואז מסר לו את הטלפון על-מנת לשוחח עם השוטר שהיה בבית.

רק לאחר שהחוקר מעתה אותו עם מספר שאלות, נזכר הנאשם שנפגש גם עם חברו רם-דאן בסביבות השעה 12:00, הנאשם סיפר לו שהרכב עשה תאונה בתל-אביב, וכי אנשים באו לחת את הרכב שלו ורק לאחר מכן שמע שעשו אותו תאונה (שם, שורות 116 - 118).

ה הנאשם מסר בהמשך, כי כל יום הוא חוזר לישון בביתו בירושלים, וכי עוד ביום חמישי חזר לירושלים באוטובוס.

בסוף חקירה זו התקיים העימות בין הנאשם לבין רם-דאן.

.36. הנאשם נחקר שוב ביום 29.3.16 בשעה 20:12 (ת/8) על-ידי החקירה קيري, ועומת עם העדויות לפיהן הוא אינו ישן בירושלים במהלך השבוע. הנאשם מסר, כי לעיתים הוא ישן במחסן של אלכס, וחזר על כך שרמ-דאן חייב לו כסף, ולכן קנה ממנו את הרכב חרף העובדה שאינו נהוג בו.

ה הנאשם עומת עם מחקרים התקשורות לפיהם שהוא בגבעת שמואל ביום שישי בסביבות השעה 19:00, אז מסר כי הלך לאלכס לחת ממנו כסף אך חזר לאחר מכן לירושלים. הנאשם שינה את גרסתו ומסר בחקירה זו, כי היה בערב יום שישי בגבעת שמואל עד לשעה 20:00 (שם, שורה 57).

בהמשך החקירה, הנאשם עמד על כך שהגיע למרפאת השיניים לראשונה בשבת בשעה 10:15, וכשעומת עם סרטון האבטחה עם דמותו שזיהה על-ידי רופא השיניים ומזכירתו, הנאשם הכחיש כי הדמות שנראית בסרטון היא שלו (שם, שורה 114).

בהמשך החקירה, כשה הנאשם עומת שוב עם האיכונים, סירב לענות לחוקר (שורה 158), אך המשיך להסביר לגבי פרטים אחרים, וכן קיבל על יחס החוקר כלפיו (ועל כך יפורט בהמשך).

.37. הנאשם נחקר בשלישית ביום 3.4.16 בשעה 21:11 (ת/9) על-ידי החקירה קيري. הוא הכחיש כי בשבת הייתה בבית-חניינה.

החוקר איפשר לנายน צפות בצילומות מבט 2000 בעיר העתיקה בין השעות 9:30 - 11:30, על רקע טענת הנאשם שהגיע לרופא השיניים ב - 10:15. הנאשם לא זיהה את עצמו מגע לרופא השיניים בשעה מוקדמת יותר (גלוון 3).

עוד מסר הנאשם, כי לא הגיע ת.ג. שני הבוחרים שלקחו את הרכב לבדיקה, והוא אינו יודע לא השיבו לו את הרכב (שורות 83 - ואילך).

.38. יאמר, כי במהלך החקירה ובין חקירות הנאשם, נתפסו 3 דוחות חניה (ת/41) במהלך חיפוש שנערכ במחסן ברחוות העבודה 9 בגבעת שמואל (ראו עדות הסיר אחד קונורטי, ע.ת. 10, בעמ' 111; ת/39, ת/40), הוא מקום מגוריו הנטען של הנאשם במשך השבוע. 3 הדוחות היו על שם הרכב הגלף, שניהם מירושלים ואחד מגבעת שמואל, אשר ניתנו לאחר המועד בו עברה הבעלות הרכב על שם הגב' פיראוי.

.39. עוד יזכיר, כי הרכב הגלף נמצא על-ידי החוקרים בבית חנינה ביום 31.3.16. החוקר עמיר, אשר ביצע שלל פעולות חקירה בתיק, היה בדרך לירושלים ביום 31.3.16 עם החוקר קריי במטרה לצפות בצילומות אבטחה ולבצע שלומות חקירה (ראו מזכר - ת/19). לאחר שבדקו מצלמות אבטחה במחסום בכביש 443, המשיכו לנסוע לירושלים דרך בית חנינה, שם החליטו לעשות נסיבות באתר את הרכבת, שכן מחקרים התקשרות עליה, כי לאחר האירוע העיקרי ניהל שיחות עם אנשים מבית חנינה. החוקרים אכן איתרו את הרכבת בבית-חנינה בשעה 17:13, כשמפתחות הרכבת היו בתוך הסוויז', החוקר הבחן בפגיעה חיצונית של הרכבת, ולא נראה שלטים מכל סוג שהוא (דו"ח פעולה של החוקר עמיר - ת/20, צילום הרכבת ומפה עם סימון בדבר מקום מציאת הרכבת - ת/21). דו"ח מסכם של מז"פ (ת/32) הוגש בהסכמה, ממנו עולה כי לא נמצא מממצאים ט"א ברכבת.

.40. בעקבות הגרסה שמסר הנאשם, עשה נסיון לאתר אדם בשם מוחמד אבו-הלווא, בן 30, שכាមו, לפי גרסת הנאשם, הוא אחד משני האנשים להם מסר את הרכב הגלף לבוקר ים שבת. על-פי ת/13, נעשתה בדיקה כאמור במערכת אדם, אך לא נמצא אדם התואם לתיאור האמור. הנאשם לא סיפק כל פרט נוסף מעבר לכך (ראו גם עדות החוקר קריי, עמ' 38 לפוטוקול, שורות 14 - 17).

.41. כאמור, במהלך חקירתו הראשונה (ת/7), מסר הנאשם כי בסביבות השעה 00:00, לאחר שנתן לשני הבוחרים את רכב הגלף, ניגש למכוֹנאי שאיןו זוכר את שמו, שאל במוסך לגבי הרכב שלו, אך לא זכר את שם המוסך או המכונאי (שורות 80 - 85). עם זאת, לשאלת החוקר הבהיר הנאשם, שהוא מוכן לנסוע עימו ולהציג על המוסכים בהם היה (שורות 88 - 90).

פעולה זו, של הצבעה על מוסכים לא בוצעה, ולטענת ההגנה המדובר במחדר חקירה מהותי הנוגע לטענת אליבי שמסר הנאשם. מדוחתו של פק"ד רועי צור (פוטוקול עמ' 77 - 86), קצין חקירות אשר ליווה את החקירה בזמןו, עולה כי על רקע חוסר הפרטים שמסר הנאשם, היה צורך לכת עימיו ממוסך למוסך באזרע של מזחא ירושלים, בעודו אזוק, במקום שנחשב עוין, ככלא ניתן היה להיכנס למקום עם ואן סגור או עם כוחות בטחון (עמ' 81, שורות 21 - 26). העד הזכיר, שבאותה תקופה שרה מתיחותקשה, וההוראות של משטרת ישראל היו שלא ניתן להיכנס לשכונות אלו, בוודאי שלא להסתובב באופן גלי עם אדם אזוק (עמ' 82 שורות 2 - 5). דברים אלו תועדו בזמן אמת על-ידי העד בזיכרון - ת/33).

על רקע גרסתו התמונה של הנאשם, אשר לא יכול היה למסור אף לא פרט בסיסי אחד, אני קובעת כי העד אכן הפעיל שיקול-דעת שאין מקום להתערב בו, במובן זה, שאין המדובר במחדר חקירה שיש בו כדי להשפיע על עצמת ראיות הتبיעה.

.42 הנאשם ובא-כחו העלו טענות רבות כלפי החוקר המרכזי בפרשה, ישכר קרי (ע.ת.7), טענות הקשורות להנהלותו באופן כללי וכן לניהול החקירה באופן מגמתי, אשר הביא למחדלי חקירה ממשמעותיים.

.43 קרי הוא חוקר מנוסה, משרת 27 שנים במשטרת בתפקידים שונים, שעמד על כך שהוא גאה בתפקידו ותמיד נהג באנוישות כלפי נחקרים. התרשםתי שאכן כך הם פניו הדברים, אך כצפיתי בדיסק החקירה הראשונה של הנאשם (ת/7א'), בסופו התקיים העימות עם רמאן, החוקר קרי אכן שמע ונראה צועק, מרים את קולו הרבה מעבר לנדרש ועלוב בנאשם. אני קיבלת את הגישה לפיה החקירה במשטרת אינה מעמד נעים וחוקר נדרש להתנהג בהתאם לנסיבות התקיך והנחקר (ראו הסברו של החוקר קרי בפרוטוקול עמ' 94, שורות 25 - 31), כצפיה בחקירות הנאשם מעלה, כי הנאשם אכן הפריע והתפרק - בעיקר בעיצומו של העימות; עם זאת, חשתי אי-נוחות בכך הנהלותו של החוקר קרי במהלך החקירה.

חרף האמור, הנאשם עמד בשלו, לא שינוי מגרסתו, ולא נראה כי להנהלותו של קרי, שהיתה לא במקומה, השפעה ישירה על הנאשם - אשר דבק בגרסה התמונה.

.44 קרי נחקר ארוכות על-ידי עו"ד קניג באשר לפעולות החקירה שלא בוצעו. כך, למשל, עומת עם הטענה לפיה לא צפו במצולמות של מיחסום עופר. קרי השיב, כי צפה יחד עם החוקר עמיר במצולמות מיחסום מכבים בכביש 443, אך לא ניתן היה להבחן במספרי המכוניות (עמ' 96, שורות 22 - 26; ראו גם מזכיר של עמיר - ת/19). יאמר כבר, כי חרף הצהרות ההגנה, לא הובאה ראייה בדבר קיומה של מצולמה ביחסום האמור.

.45 בהקשר של בדיקת מצולמות, יודגש עוד, כי נעשתה פניה לחברת נתיבי ישראל לאיטור רכב הגולף בכביש 4 או בכביש 1, על-מנת להתחזות אחר נתיב הבריחה (מצרך החוקר עמיר - ת/22). בסופו של יום, התקבלה תשובה מנתיבי ישראל לפיה, לאחר בדיקה נמצא כי מצולמות גהה ומורשה לא היו מכונות לציר המבוקש, ولكن המרדף המשטרתי והמשכו לא נקלטו במצולמה (ת/23).

.45 כן בוצעה בדיקה אם קיימת מצולמה באיזור המיחסן בגבעת שמואל בו לנעט, אך בדיקה זו לא הובילה לדבר (עמ' 39 לפרוטוקול, שורות 5 - 7 - בקשר לת/15).

.46 החוקר קרי אישר, כי לא נעשה שחזור נסיעה מקום התאונה ועד למקום בו הנאשם נצפה לראשונה בסמוך למרפאת רופא השיניים בעיר העתיקה. עם זאת העירין, כי ביום שבת, כשהocabשים ריקים, היה די זמן לנאים להגיע מקום למצוקם לפי הזמינים שעלו מן הריאות (פרוטוקול עמ' 43 שורות 2 - 6). בחקירה נגדית הבהיר החוקר, כי על-מנת לבצע שחזור צהה, היה צריך לנסע במהירות גבוהה כדי

שהנאשם נסע, באופן אשר היה מס肯 את בטחון הציבור, ועל כן העדיף להימנע מביצוע פעולה שחוור מעין זו (עמ' 43 שורות 15 - 17). הוסיף, כי שחוור הנסעה היה מחייב "לסגור את כל המדינה", ועל כן מבחינתו המדובר בדרישה לא מציאותה (פרוטוקול עמ' 44, שורות 14 - 15).

.47. החוקר קירוי נשאל לגבי פעולות חקירה נוספת ההגנה ראייה לבצען, והוא הזכיר, כי החקירה בוצעה בלחץ של ימי המעצר שאושרו בהארכות המעצר, והיה עליו לבצע تعدוף של פעולות החקירה (עמ' 57 שורות 22 - 23).

עדות הנאשם בבית-המשפט

.48. הנאשם בחר להעיד, והיה העד היחיד בפרשת ההגנה, כשניתן למתמצת ולומר שהתרשםתי, כי הנאשם לא דיבר ولو מילה אחת של אמת. בנוסף לעובדה שמסר גרסה מתפתחת במהלך חקירותו, בעודו בבית-המשפט מסר פרטיהם השונים, חדשים וסוחרים.

.49. בעודו ראש מסר את תולדות חייו ומספר, בין השאר, כי הוא שווה בארץ מכוח היתר שהוא, בעל ת.ז. "כתומה", ועסק בעבר במכירת קרקעות של ערבים ליהודים בחסות המדינה. הוא נשוי לאשה המתגוררת בצפון הארץ, אב לחמשה ילדים (שאים רשותם על שמו), אך היחסים עם אשתו אינם תקינים. ביום, עבד בשיפוצים, והוא שאון ברשותו ראשון נהיגה (עמ' 151, שורה שורות 11 - 13; אם כי טען שבשנת 1984 הוציא ראשון נהיגה, ככל הנראה ירדני, אך לא המציא ראייה באשר לכך).

בבית-המשפט העלה גרסה חדשה לפיה הרכב היה בידי רמדאן במשך מספר חודשים, הוא לא קנה את הרכב על-מנת להשתמש בו אלא רכש אותו כדי למכוון ונרג בו פעם אחת בלבד, אז קיבל דוח בסמוך לביתו (עדות ראשית, פרוטוקול עמ' 144, שורות 2 - 8). בחקירה נגדית, כשוותם עם הדוחות שנמצאו במקום מגוריו בגבעת שמואל הסביר, כי רמדאן הסיע את הנאשם לגבעת שמואל וקיבל דוחות, וכן רצה לשלם במקומו (עמ' 151, שורה 30 ואילך, עמ' 152 שורות 1 - 4). יצוין, כי רמדאן לא נשאל על כך כלל בחקירה נגדית וכל האמרות הקשורות לדוחות נשמעו לראשונה בבית-המשפט.

הנאשם תירץ והסביר, כי לא נסע עם השניים שהטענו ברכישת הגולף שכן היה לו תור לרופא שניים, ולא היה בפיו כל הסבר כיצד נתן את רכבו לשני אנשים שהוא כלל לא מכיר מבלתי ששאל לשם או רשם את מספרי הטלפון הנידים ואת תעודות הזהות שלהם. בחקירה נגדית הסכים שהוא אינו "פראיר", ועד היום אינו מבין מדוע נרג כך עם אותם שני אנשים (פרוטוקול עמ' 156 שורות 12 - 18). הוסיף ליום הראשון לאחר מכן של רמדאן והטענו ברכב, וכי הוא תיאם מבעוד מועד את ההגעה עם אותו אדם (עמ' 144 לפרטוקול, שורה 19 - 25). טענה זו לא עלתה באף לא אחת מחקרותיו של הנאשם, לא בשלבים מאוחרים יותר במשפט, ואף לא הוטחה בפני רמדאן.

לא היה לו כל הסבר לכך, שהוא ניהל עם שניים שאינם מוכרים לו משא-ומתן בשעה 9:15 - 9:30

בירושלים, ואילו הרכב הגולף נצפה בסמוך למקום בו התגorer הנאשם בגבעת שמואל דזוקא, בשעה 10:00, במרחיק של מספר מאות מטרים ממש (עמ' 156 לפרטוקול, שורות 24 - אילך; עמ' 157 שורות 24 - 25).

הנאשם, שהבין היטב את מארג הראיות נגדו, סטה באופן עקבי מהזמןים שהוצעו בשעה - שעיה וחצי, ובנוספ, לאורך כל העדות הרחיק עצמו באופן מלאכותי מאותו מחסן בו התגorer במשך השבוע בגבעת שמואל בחוב העבודה 9.

הוא חזר על כך שאינו מזהה עצמו בסרטון סמור לרופא השניים, חרף הזיהוי של הרופא ומזכירתו (עמ' 160, שורות 30 ואילך), כשהכל הנראה, הסיבה לכך היא רצונו לשבש את מתווה הזמןים שהוצע על-ידי המשטרה והtabיעה.

הנאשם עומת עם העבודה, שחלפו חמיש שעות מאז התקשרו אליו ועד שהגיע למשטרה בKİילה, כשבזמן זהה הייתה לו ההזדמנות לנוטש את הרכב בבית-חניינה. לא היה לו כל הסבר לכך והшиб, כי בשלב זה אףיאו לא ארץ תק (עמ' 164 שורות 6 - 7).

באשר לקורותיו באותו חמישי-ישי שינה גרטסו לעומת מה שמסר בחקירה בנקודה מהותית והעד, כי ביום חמישי היה בגבעת שמואל, ביום שישי היה בירושלים והוא אצל "ארוסטו", חזר לגבעת שמואל בלילה, ולאחר חצות נסע לירושלים במנונית ספיישל (עמ' 164, שורות 13 - 16; עמ' 165 שורות 14 - 19).

קביעת ממצאים

50. אומר כבר, כי התביעה הצלחה להוכיח כי הנאשם הוא שנהג ברכב הגולף, וזאת על בסיס מערכת ראיות, שבמרכזها הودאת הנאשם באוזני חברו רמדאן, לצד ראיות נסיבתיות נוספות, היתכונות האירועים מבחינת הזמןם, גרטס אלבי תמורה של הנאשם ושקרים הבולטים במהלך חקירתו והעדות בבית- המשפט.

51. אין מتعلמת מהליךיהם שהתגלו בדרך הרישום של השוטרים מתחנת מסובים או מאופן החקירה המעליב של הנאשם על-ידי החוקר קيري בחקירה הראשונה. עם זאת, אין באמור כדי לבסס ספק לפיו קיימת אפשרות אחרת למתחווה הראייתית שהוצע.

באשר לקיומם של מחדלי החקירה כשלעצמם כדי להביא לזכיו של הנאשם. בחינת השפעת המחדלים היא פרטנית, לפי נסיבותו של כל מקרה לגופו. יש לבחון האם הגנתו של הנאשם קופча באופן מהותי לנוכח המחדלים; כך באספקלה של מכלול התשתיות הראייתית בתיק, וכן ביחס לספקות אותן מנסה הנאשם לעורר במקרה הקונקרטי (ראו בע"פ 5987/15 **פלוני נגד מדינת ישראל ואח'** [12.7.17], פסקה 7). בענייננו, לגבי רוב מחדלי החקירה הנטען ניתן הסבר סביר לכך שלא בוצעו, ובאשר לשאר המדבר במחדלים שאין בהם כדי לכרטס בתשתיות הראייתית שהציגה התביעה.

.52 כאמור, בבסיס המסתה הראיתית עומדת הودאת הנאשם באזניו של רמדאן. לא יכולה להיות מחלוקת, כי בשעה שהתקיימה השיחה עם רמדאן, אלמלא הנאשם לא היה הנגה ברכב הגולף ומעורב באירוע, לא יכול היה למסור את המידע עליו העד רמדאן. בשיחה זו, אשר התקיימה בבית העסק של רמדאן לאחר שהנ帀ם ביקר במרפאת השיניים שלא בשעת התור שנקבע לו, מסר "מידע מוכמן", ולפיו הגיע בתל-אביב, הבחן במחסום וברח ממנו, כשרדו אחריו שוטרים. הנאשם לא מסר שעה תאונה.

.53 לוח הזמנים העולה מראיות התביעה הוא חלק מהמסכת הנسبיתת המבוססת את אשמו של הנאשם במיחס לו. מכלול הראיות עולה התמונה הבאה:

יום שישי, 25.3.16

19:00 - 19:30: הנאשם נמצא בגבעת שמואל ונפגש עם אילן ארוסי, אשר מביא לו כסף מלאcs.

20:03 : הנאשם מחייב ל"ארוסתו", כשהוא עדין נמצא בגבעת שמואל.

לאחר חצות הנאשם עדין מאוכן בגבעת שמואל.

יום שבת, 26.3.16

10:00: הקמת המchosom המשטרתי בסמוך לביתו של הנאשם, ותחילת המרדף;

10:19: מגע הדיווח בדבר התרחשויות התאונה בכביש 4 צפונה לצומת גהה;

11:09 : הנאשם מתקשר לחברו רמדאן;

11:13 : הנאשם נצפה בצילומות אבטחה בסמוך למרפאת רופא השיניים בעיר העתיקה ליד שער שכם;

בשביבות 11:30 - 11:40 : הנאשם נפגש עם חברו רמדאן בעסק שלו בעיר העתיקה, ומוסר ראשית הודאה הכוללת מידע "מוכמן".

בשעות 11:41 ו- 11:43 : השוטר רואף עליין מתקשר לנ帀ם מבית "ארוסתו", על שמה רשום רכב

הגולף, וمبקש ממנו לסור למשטרה.

בשעת אחר-הצהרים, בסביבות השעה 16:00, מתיצב הנאשם בתחנת המשטרה.

.54. איני מתעלמת לכך שלא בוצע שחזור מסלול הנסיעה ולא התנהלה חקירה מיטבית באשר לנטייב הנסיעה. עם זאת, בנסיבות TICK זה, על רקע זירת המחלוקה - לפיה הנאשם הבהיר כי הוא היה זה שניגג ברכב, וכן לאור הودאת הנאשם באזני רמדאן, שקריו הבולטים ועדותו של השוטר אבידן כי ניגג הגולף נסע במהירות של 150 קמ"ש, הרי אני מקבלת את התইזה של התביעה לפיה אכן הוכח קיומו של חלון הדמוניות מספק מבחינת הזמן, באופן שאפשר לניגג ברכב הגולף להגיע למקום התאונה ועד לנקיודה שבה נצפה בירושלים (ראו בסעיף 60 לסתוקמי התביעה).

.55. במצבבר למסכת נסיבתית זו, ניתן למצוא "דבר-מה" נוסף התומך בהודאת הנאשם באזני רמדאן, גם בעובדה שרכב הגולף מצוי בחזקתו של הנאשם, כאשר הדוחות שנותרו במקום בו הוא מתגורר במשך השבוע מהווים אינדייקציה לכך שהוא משתמש ברכב, וכן בכך שמקום המחסום, המרדף והתאונה מצויים בסמוך לאותו מחסן.

.56. לאור כל האמור לעיל, אני קובעת כמצוא, כי התביעה הצליחה להוכיח כי הנאשם הוא שניגג ברכב הגולף, ועל כן אני מרושעה אותו בעבירה של סיכון חי אדם בנסיבות תחבורה לפי סעיף 332(2) לחוק העונשין. כמו כן, אני מרושעה אותו בעבירה של נהיגה ללא רשות נהיגה.

סעיף 333 לחוק העונשין, ובעיקר: קיומו של קשר סיבתי בין נהיגתו של הנאשם לתאונה

.57. כפי שפורט בכתב-האישום, וכעולה מעדותו של השוטר אבידן, התאונה התרחשה לאחר שהנידית נגעה ברכב הגולף, אך הוא לא עצר והמשיך בנהיגת פרועה. בשלב זה, החל הנאשם לנסוע על כביש גהה בניגוד לכיוון התנועה, בעוד השוטרים דלקים אחרים בניגוד לכיוון התנועה, כשהרכב הגולף הגיע למילוי של 150 קמ"ש. רכבם של בני הזוג פינברג, אשר נסעו כدين בכיוון הנסיעה, התנגש עם חזית הרכב בחזית הנידית.

.58. לטענת ההגנה, לא הוכח קשר סיבתי בין מעשיו של ניגג הרכב הגולף לבין התאונה, ואין מקום לייחס לניגג את התוצאה של ההתנגשות בין הרכב המשטרתי לרכב האזרחי. עוד טוען, כי התביעה לא הוכחה שה הנאשם היה צריך לצפות בתנהלות כזו של המשטרה לרבות מרדף מסוכן, אשר בוצע שלא בהתאם לנוהל מרדפים.

.59. כאמור, השוטר אבידן לא נשאל ولو שאלה אחת בנושא זה, לא הובאו עדין הגנה בסוגיה, ובនוסף, נראה

היה בשלב מסוים שהטענה נזנחה מאחר ועד היום לא הוגש לעינוי כל נוהל מרדפים. בנוסף, בטיעונים המשלימים ההגנה לא הרחיבה בסוגיה (מעבר לאמירה כי המרדף נוהל באופן לא סביר, שכן השוטר קובי היה בחור צער ב-19).

60. באשר להתנהלות השוטרים אחזור על כר, כי על רקע התקופה המתוחה, כשהשוטרים הקימו מחסום "פח"ע", והשוטר אבידן הסביר בפרט-פרטים את הסיבות אשר הביאו אותו לרודוף אחר אותו רכב, בסבירות כי יתכן והמדובר במפגע, כשהוא מדויק לארוך כל המרדף בקשר המשפטתי - הרי שעיל בסיס חומר הראיות שהוגש לעוני, ניתן לקבוע שהשוטר אבידן פעל באופן סביר בנסיבות על-מנת למנוע פיגוע, לתפיסטו.

61. בטרם ארchip בניתוח לגבי הנאשם עצמו אזכיר, כי סעיף 333 לחוק העונשין, שעניינו חבלה חמורה קבוע: "החולבל בחבריו חבלה חמורה שלא כדין, דין - מאסר שבע שנים".

מבחןת היסוד העובדתי, המדובר בגין חבלה חמורה לכל אדם אחר, במעשה מכל סוג שהוא ובכל אופן שהוא (וכן במידה). עסוקין בעבירות מחשבה פלילית תוצאתית, אשר סף הכניסה לתחומה, מן היבט של היסוד הנפשי הדרוש להרשעה, הוא פיזיות (ראו בספרו של השופט קדמי, על הדין בפלילם, חלק שלישי (מהדורות 2006), בעמ' 1294 - 1295). במקרים אחרים, כדי שניתן יהיה להרשיע הנאשם בעבירה של חבלה חמורה עליו לחבלו, שלא כדין, לאחר ולגרום לו חבלה חמורה. כמו כן, עליו להיות מודע לכך שהוא חובל בו, לכך שהחבלה אינה כדין ועלוי להיות פיזי - קרי, לכל הפחות קל דעת ביחס לאפשרות גריםת החבלה כתוצאה מהתנהגו (ראו בע"פ 3729/12 **מוחמד דאוואית נ' מדינת ישראל** [24.02.2014], בפסקה 10).

ואכן, פיזיות מוגדרת כר:

"פיזיות שבאחת מלאה:

(א) אדישות - בשוויון נפש לאפשרות גריםת התוצאות האמורות;

(ב) קלות דעת - בנטיילת סיכון בלתי סביר לאפשרות גריםת התוצאות האמורות, מתוך תקווה להצליח למןען".

62. ככל עבירה תוצאתית, נדרשת הتبיעה להוכיח כי קיים קשר סיבתי בין החבלה לבין מעשה פגיעה בלתי חוקי שנעשה על-ידי הנאשם - הן קשר סיבתי עובדתי, הן קשר סיבתי משפטי (ראו בספרו של קדמי, שם, בעמ' 1296).

הבחן הקובל לבחינת הקשר הסיבתי העובדתי הוא מבחן ה-"סיבה בלבד" (*qua causa sine qua non*), לפיו מעשה אסור הוא בבחינת גורם לתוצאות העבירה, כאשר אל מללא המעשה האסור לא הייתה מתרכשת התוצאה. מדובר בבחן פיזי-מעשי, "צופה פni עבר", הבחן את השפעת המעשה על

התוצאה כפי שקרהה בפועל (ראו: ע"פ 2685/2017 מדינת ישראל נגד שלמה נסים [26.9.17] - להלן: "ע"פ נסים", אשר צוטט בהרחבה על-ידי ב"כ המأشימה בסיכון המשלים, בפסקה 10, וכל האסמכתאות הנזכרות שם).

הקשר היסטי המשפטי, לעומת זאת, עוסק בקביעת אחוריות פלילית, כשהמבחן הקובע לגביו הוא בעיקר "מבחן הצפויות הסבירה", הכלל בחינתן של שתי שאלות: א. האם אדם סביר יכול היה לצפות את התוצאה - כשמטרתה של שאלה זו היא לבצע מצום ראשוני ווגם של הרשות העובדתית בכך לנפות את הפעולות אשר אין צפויות להביא לתוכאת העבירה ושהטלת אחוריות פלילית בגין אינה מקיימת את תכליות העבירה; ב. האם אדם סביר צריך היה לצפות את התוצאה, כאשרההזהר זו מtabסת בעיקר על מדיניות משפטית, ובמסגרתה נבחן על אלו מהפעולות שאדם סביר יכול היה לצפות את תוצאותן ראוי להטיל אחוריות פלילית (ראו בהמשך פסקה 10 בע"פ נסים).

63. בע"פ נסים נדון עניינו של מעסיק שהועמד לדין בעבירה של הריגת בכיר, שהוא הורה לנаг ולפועלים לחצות כביש בין-עירוני בניגוד לחוק ולהסדרי התנועה במקום, ובנוסף, הפועלים הוסעו לעבר שטח חקלאי על גבי גורר לא בטיחותי ושלא היה מותר להסעת נוסעים. במשך תקופה ארוכה הורה הנאם- המעסיק לנаг ולפועלים להגיע לשטח החקלאי כך שהנהג ייחה את הכביש עם הטרקטור והגורר, ואילו הפועלים ייחזו את הכביש באופן רגלי - הכל בניגוד להסדרי התנועה במקום. ביום האירוע, הסיע הנהג את הטרקטור, אליו היה רתום הגורר, שעלו ישבו 9 פועלים, אל עבר השטח החקלאי. הטרקטור חצה את הכביש מבלי לעצור בתמורה עצור, ובלב זה התרנשא בטרקטור משאית שנסעה באחד מנתיבי הכביש. עקב התאונה, נהרגו שלושה מהפועלים, והשאר נפצעו. נתען כלפי הנאם-המעסיק, כי הוא פעל בפזיות ומתרך קלות דעת לתוצאות מעשייו, תוך שנטול במידע סיכון בלתי-סביר לאפשרות גרימת התוצאות האמורות, מתוך תקווה להצלח למנען, ובכך גרם למותם של המנוחים.

64. בית-המשפט המחויז ביטל את כתב-האישום כלפי הנאם-המעסיק, לאחר שקיבל את הטענה המקדמית שהוועלה על-ידי ההגנה לפיה, כתב-האישום אינו מגלה עבירה כלפי, בהעדר קשר סיבתי עובדתי בין המיחס לנואם לבין התוצאה הtragetia.

65. בית-המשפט העליון קיבל את ערעור המדינה, וקבע, בין היתר, כי התקאים קשר סיבתי עובדתי בין המעשה האסור לבין תוכאת העבירה, כאשר ברור כי אלמלא היה המעסיק מורה לנаг ולפועלים להגיע לשדה החקלאי באמצעות ח齊ית הכביש בניגוד לחוק, לא היו הפועלים חווים את הכביש המסתכן, והתאונה הקטלנית לא הייתה מתרחשת. אלא, שבכך לא די, ובית-המשפט העליון פנה לבדוק גם את הקשר היסטי המשפטי. בהקשר זה ציין, כי לא היה די בהנחהתו של המעסיק, כדי להביא להתרחשות התאונה הקטלנית, אלא היה שילוב מצער של גורמים נוספים, וביניהם המשאית שהתרנשא בגורר, הנהג שלא ציית לתמורה עצור והתנהלות הפועלים. בפסק-הדין נקבע, כי גורמים נוספים אלה הם בבחינת "גורם זר מתערב", ובהקשר זה הובא ציטוט נרחב מפסק-דין של הנשיא (כתוארו אז) גרוןיס בדנ"פ 404 פלוני נגד מדינת ישראל [24.3.17]:

"לעתים, המעשה של הנאשם אינו מספיק בפני עצמו כדי להביא לתוצאה האסורה, ואלו מctrfy גורם, או גורמים נוספים, אשר יחד עמו מביאים להתרחשותה של התוצאה. כך, למשל, אדם דוחף את חברו לכਬיש וחברו נפגע בידי מכונית חולפת וננהרג. אלמלא המכונית החולפת לא היה מאבד החבר את חייו. בכך, מהוות המכוניות (יחד עם הנוגה בה) גורם זר מתערב, שהתרבותו מצטרפת לפעולתו של הדוחף בגרימת התוצאה הקטלנית. לוי ולדרמן מתארים זאת כך: 'התנהגות האמורה... מהוות במרקם אלה גורם ראשוני, פלילי באופיו, סמל ברשלנותו, פיזותו או אפילו במתכוון את הדרך לאירוע התוצאה, ואילו הגורם הנוסף תרם במישרין להתרחשות האסורה בעצם התרבותו' (לוי ולדרמן, עמ' 344; עוד ראו, למשל, רבין וואקי, עמ' 316). אף קרובן העברי עשוי להיחס כגורם זר מתערב (לוי ולדרמן, שם; רבין וואקי, שם). בתחילת, התפתחה בפסיכה מגמה אשר שמה את הדגש על פעולהו של הגורם המתערב... ברם, ברבות השנים חל שינוי בмагמה זו ובית המשפט עבר לבחון את התרבותו של הגורם הזר באספקלה של צפויות הנאשם בלבד (לוי ולדרמן, שם). גישה זו שמה את הדגש בבחינת השאלה האם הייתה האמת התרבויות הייתה כזו שניית וצריך היה לצפות אותה באופן סביר (...הבחן העיקרי אם כן, להשפטו של גורם זר מתערב על הקשר הסיבתי המשפטי, הוא בשאלת האם הייתה חובה על הנאשם, כאמור סביר, לצפות את התרבותו של הגורם המתערב. ודוקו, אף בבחן זה, מושפע ממהותו של הקשר הסיבתי המשפטי, אשר כאמור הוא עניין שבמדייניות. על כן, אין לשול מצבים בהם ניתן יהיה לצפות את התרבות הגורם הזר ועודין יקבע כי לא מתקיים קשר סיבתי משפטי ולהיפך. והכל, בהתאם לנטיותיו המיחודות של כל מקרה...' (פסקה 25).

66. במלים אחרות, ההכרעה אם קיומו של "גורם זר מתערב" מנתק את הקשר הסיבתי, אם לאו, תליה בمعنى על השאלה האם הנאשם, כאמור סביר, יכול וצריך היה לצפות את התרבותו של הגורם הזר המתערב - קביעה שהיא פועלת יוצא של הנسبות הספרטניות של המקרא הקונקרטי ובחינת השאלה של צפויות הנאשם בגדרו (**ע"פ נסימן**, פסקה 12 והאסמכתאות המובאות שם).

67. בעניינו של **נסימן** קבע בית-המשפט העליון, כי שגה בית-המשפט המחויז משקבע כי אותו גורם זר מתערב ניתק את הקשר הסיבתי מבלי שנשמעו ראיות, וממילא נדרשת גם בחינה של הקשר הסיבתי המשפטי. בשלב המוקדם של ההליך, לא ניתן היה לקבוע כי אין כל היתכנות להרשעתו של הנאשם-המעסיק בעבירות ההריגה המיחסות לו. הדיון הוחזר לבית-המשפט המחויז, ולמייטב ידיעתי, עניינו של **נסימן עדין** מתנהל בבית-משפט זה.

68. הדברים הובאו בהרחבה, שכן יפים הם לעניינו של הנאשם, חרף העובדה שבעניינו של **נסימן** עסקין בעבירות הריגה. כפי שטען ב"כ המאשימה, "ישום זה הוא ראו ורלבנט", שכן עבירות ההריגה ובעירות גריםת החבלה החמורה, כוללות שתיהן רכיב התנהגות של מעשה או מחדל אסורים, שתיהן הן עבירות של מחשבה פלילתית, עם מודעות לכך שההתוצאה עלולה להתקיים, וסוף הכנסה לשתייה הוא בפיזיות להתרחשותה, כאשר הן נבדלות זו מזו בעוצמת הרכיב התנהgesי ומובן התוצאה.

יתרה מכך, בעניינו של הנאשם, מדובר במקרה עם נסיבות מובהקות הרבה יותר, שבו ראוי לישם את כל ההלכות שהוזכרו ונקבעו בע"פ נסים.

69. הריאות בתיק מלמדות על כך, כי נהיגתו הפרועה והמסוכנת של הנאשם בעורק תחבורת ראי, ובניגוד לכיוון התנועה, היא שאילצה את השוטרים המשיך במרדף אחריו, שכמובן, השוטר אבידן סבר בשלב זה כי המדבר באירוע פח"ע. בסופו של יום, נידת המשטרת התנגשה ברכב האזרחי, אותו יש לראות כ"גורם הזר המתעורר". בנסיבות מובהקות אלו, כשהנהיגתו הפרועה של הנאשם, הייתה בשיאו בנקודתה זו, היא שיצרה את הסיכון מלכתחילה, ניתן לקבוע - לטעמי ללא קושי - כי קיים קשר סיבתי עובדתי ומשפטי, כאשר לא יכולה להיות מחלוקת, כי כל אדם סביר יכול וצריך היה לצפות כי כתוצאה מנהיגתו פרועה בניגוד לכיוון התנועה, ובעוד נידת מקיימת מרדף אחר הרכב, תנגש הנידת ברכב אזרחי תמים אשר נוסע בכביש, כדין, ובכיוון התנועה. כשהנאים עצמו יוצר את הסיכון המשי, קיים צורך לקבוע קקביעה נורמטיבית כי אדם סביר היה מחויב לצפות את התוצאה והאפשרות כי נוסעים תמים בכביש יפגעו, ואףלו באופן אנוש.

70. לאחר שקבעתי ממצבה כי הנאשם הוא נהג ברכב, הרי שלאור הסיכון ממשי אותו יצר, הנאשם יכול וצריך היה לצפות את התנוגשות הנידת ברכב אזרחי על תוצאותיה הקשות, ועל כן אני דוחה את טענת ההגנה בדבר העדר קשר סיבתי בין נהיגת רכב הגולף לבין התאונה שהתרחשה בין הנידת לרכבם של הזוג פינברג.

71. לא הייתה כפירה בחבלות שנגרמו לבני הזוג פינברג ולשוטר אבידן כמפורט בסעיפים 17 - 19 לכתב-האישום, ובנוספּה הוגשו מסמכים רפואיים הקשורים לפגיעות הקשות של מרינה פינברג (ת/46) ושל השוטר אבידן (ת/37), אף העיד באשר לפציעותיו ולהשפעות ארוכות הטווח של כל האוויר.

בנוספּה, לא הייתה כפירה בנזקי הרכוש המפורטים בסעיף 21 לכתב-האישום, נזקים אשר תועדו בתמונות (ת/30).

72. לאור כל האמור לעיל, אני קובעת כי המאשימה עמדה בנטל המוטל עליה להוכיח את כל יסודות העבירה של חבלה חמורה לפי סעיף 333 לחוק העונשין.

סוף דבר: לאחר שהتبיעה עמדה בנטל המוטל עליה להוכיח את האמור בכתב-האישום, אני מרשעה את הנאשם בביוץ עבירות של סיכון חי אדם בגין תחבורת לפי סעיף 332(2) לחוק העונשין, חבלה חמורה לפי סעיף 333 לחוק העונשין ונήיגה ללא רשות נήיגה לפי סעיף 10(א) לפקודת התעבורה.

ניתנה היום, י"א ניסן תשע"ח, 27 ממרץ 2018, במעמד ב"כ הצדדים והנאשם